

1

Att han kom in i vårt klassrum den där morgonen var det enda som var annorlunda. Allt annat var precis som det alltid hade varit. Snön som föll. Fröken Johnson som tittade ut genom fönstret och sedan, efter en liten stund, nickade. Klassen som jublade över att vi skulle få gå ut på skolgården på matrasten.

Så där hade det varit varenda dag, hur länge som helst.

Och så precis innan det ringde ut klev han in i klassrummet.

Steg in genom den där dörren lika vit och stilla som snön.

Det blev tyst i klassen och pojken stack handen i fickan och drog upp någonting.

– Här är en lapp till dig, fröken Johnson, sa pojken. Och hans röst lät så främmande och mjuk i klassrummet att nästan alla började skratta.

Men när fröken Johnson blängde åt oss, tystnade vi.

Det här är ju hur konstigt som helst, tänkte jag medan jag betraktade pojken.

Just den morgonen hade jag tänkt på den där gången när jag var borta från skolan hela första månaden och dök upp först i slutet av oktober, när alla andra redan hade hittat sina kompisar. Jag hade vaknat med det där minnet och inte lyckats skaka det av mig på hela förmiddagen.

Pojken hade blek hud och långt hår – det gick nästan ända ner på ryggen. Och det var lockigt – som min bror Seans hår, men han skulle *aldrig* få låta håret växa så där långt för mamma. Jag satt där vid min bänk och stirrade på pojkens hår och undrade vad en sådan där hade på vår skola att göra – en som hade så långt, lockigt hår och vit hud och allting.

Dessutom var han spinkig. Lång och spinkig med vita, vita händer som hängde ner från jackärmarna. En spinkig, vit hals som stack upp ur kragen. Bruna, utsvängda manchesterbyxor som såg ut som mina egna. Inga vantar i sikte, bara en sliten mörkgrön skolväska som hängde på axeln och såg ut att vara full av miljoner grejer.

– Välkommen till vår sjätteklass, sa fröken Johnson, och pojken såg upp mot henne och log.

På raden framför mig satt Trevor, som hostade till när pojken log, men det var en hostning som skulle täcka över ett ord som vi inte fick använda. Fröken Johnson spände ögonen i Trevor men han bara ryckte på axlarna och trum-

made med pennan mot bänken som om han trummade en rytm han hade på hjärnan. Pojken såg på Trevor och Trevor hostade fram det där ordet igen, men tystare nu. Men fröken Johnson hörde ändå.

– Skärpning Trevor, annars åker du ut, sa fröken Johnson medan hon slog upp boken som hon använde när hon ropade upp oss, och skrev in någonting där med sin röda penna.

Trevor blängde ilsket på pojken men höll tyst. Pojken stirrade tillbaka – men hans ansikte var blekt, lugnt och tyst. Jag hade aldrig sett ett barn med ett så lugnt ansiktsuttryck. Vuxna kunde se ut så ibland, men inte de barn jag kände. Pojkens blick gled långsamt runt i klassrummet men huvudet rörde sig inte. Det kändes som om han betraktade oss alla, tog in oss och såg rakt igenom oss. När blicken kom till mig gjorde jag en grimas, men han log bara helt lätt och lugnt och lät blicken glida vidare.

Jag såg ner i mitt block. Under mitt namn hade jag skrivit dagens datum – onsdag 6 januari 1971. Dagen före hade fröken Johnson läst en dikt för oss om hur hoppet kommer in i en och aldrig slutar. Jag hade skrivit ner den delen av dikten – *Hoppet är det där med fjädrar* – eftersom jag tyckte att det lät så fint. Så fint när orden liksom nästan svävade över anteckningsblocket.